

דַּרְשֵׁתִי קֶרֶבְתְּךָ

על פי שיעורו של הרב איתן כהן שליט"א • השיעור נמסר בבית הכנסת פרי מגדים, צפת ת"ו • במוצ"ש פרשת האזינו, תשפ"ו

פתיחה – מברכת הלבנה לניסוך המים

היה חודש אלול, ראש השנה, תקיעת שופר. היה אחר כך עשרת ימי תשובה, יום הכיפורים – איזה יום גדול! עולים, מתעלים, כל תפילה, ונעילה זה פסגה. באמת עם ישראל מלאכים באותו געג, באמת מלאכים, יותר ממלאכים. המלאכים היו רוצים לזכות למדרגות שלנו, יותר גבוה.

אחר כך תפילת ערבית, בסוף אתה מסיים את כל הגדולה הזאת, ברכת הלבנה. סוף ברכת הלבנה, תנא דבי רבי ישמעאל: "אילמלא לא זכו בני ישראל אלא להקביל פני אביהם שבשמיים פעם אחת בחודש – דיים".

אחרי שסיימת את יום הכיפורים, סיימת את כל הימים הנוראים, יש תנא דבי רבי ישמעאל – אם לא היה שום מצווה בעולם, כתב רש"י במסכת סנהדרין, לא היה שום מצווה בעולם. נו אז מה היה? פעם בחודש מתאספים עם ישראל ואומרים ברכת הלבנה.

כמה זמן לוקח להגיד ברכת הלבנה? אם אני מגזים – עשר, חמש עשרה שניות. בזמן רבי ישמעאל לא היה לשם ייחוד, לא היו הפסוקים, לא היה שום דבר. הייתה ברכה. כמה הברכה לוקחת להגיד אותה? עשר שניות, זהו.

אז אחרי כיפורים זה מה שיש לך להגיד לנו? זה מה שיש לך להגיד אחרי כיפורים? שכן אדם, אתה יודע, עם כל המדרגות שהגעת, כל המדרגות שעלית וטיפסת – באו חז"ל להגיד לך: אדוני, גם אם יש לך זכות של עשר שניות פעם בחודש, לא כל הזמן, פעם בחודש עשר שניות – די שבאת לעולם.

עכשיו בואו נחיה את זה. תחשבו שלא היה שום מצווה בעולם. מה פירוש לא היה שום מצווה? לא היה תלמוד תורה, לא היה שבת, לא כיפורים, אין כלום. אם אין כלום, מה הפירוש? זה גוי. כך גוי היום, אין לו כלום, באמת אין לו כלום.

נו אז מה יש לך? פעם בחודש אנחנו מתאספים פה ואומרים ברכת הלבנה. כמה זמן? עשר שניות. תגיד, זה עושה משהו בבריאה? זה חשוב לאלוקים פעם בחודש עשר שניות?

תנא דבי רבי ישמעאל אומר לך: תדע לך, די שבאת לעולם רק על הדבר הזה, היה שווה. חז"ל באו להגיד לך שלא תדמה לעצמך – אתה יודע מתי בורא עולם מתפעל ממני? מתי שאני בכיפורים, שם בורא עולם מתפעל ממני. אבל כשאני פעם בחודש מתחזק עשר שניות, גם שם בורא עולם מתרגש ממני? זה מה שרבי ישמעאל בא להגיד לך – שגם פעם בחודש בעשר שניות, תדע לך, גם שם אלוהים מתרגש מזה.

ניסוך המים – השמחה על המעט

אחר כך אותו יסוד מגיע בחג סוכות. הקורבן הכי יקר שיש בבית המקדש, הכי יקר שיכול להיות, זה קורבן של פר. זה הדבר הכי יקר שיכול להיות, יותר מזה אין. ולכן כשיבנה בית המקדש, מי כבר יכול להביא פרים? בודדים יכולים להביא פרים. אבל היום אתה מתפלל, לא נחשב 'כמו'... אז ריבונו של עולם, אם זה רק 'כמו', אז יהי רצון שנשלמה 'פרים' שפתינו. לא כבשים, איתנו לא רוצים כבשים. נשלמה פרים, שהשפתיים שלנו יהיו כמו פרים. אנחנו לא הולכים על קטן. בפועל זה כבר יהיה אחרת, אבל המחיר הכי יקר שיש זה פרים.

מה הכי זול שיכול להיות שם? הכי זול שיכול להיות – מים. מים.

מגיע חג סוכות. תגיד לי על מה אתה שמח? מביאים שבעים פרים, לא אחד, שבעים פרים מביאים! ומביאים גם מים. כמה מים מביאים? כמה מים צריך להביא? מחלוקת בין תנא קמא לרבי יהודה. אליבא דרבי יהודה, בלוג היה מנסך כל שמונה. כמה זה לוג? לפי החזון איש זה בערך שש מאות סמ"ק. שש מאות סמ"ק כפול שמונה ימים – ארבעת אלפים שמונה מאות מ"ל של מים. שלושה בקבוקים של מי עדן. זהו. לפי החזון איש. לפי הרב חיים נאה שלוש מאות ארבעים וחמש סמ"ק. בקבוק אחד של ליטר וחצי. זהו, זה כל הסיפור כל שמונה ימים.

לפי תנא קמא היה מנסך שלושה לוגים אבל שבעה ימים. כמה זה שלושה לוגים? נעגל לפי החזון איש – ליטר שמונה מאות. ליטר שמונה מאות כפול שבע, זה בערך ארבעה עשר ליטר. ארבעה עשר ליטר של מים כל חג סוכות. לא כל יום – כל חג סוכות ארבעה עשר ליטר של מים.

נו אז מה? "מי שלא ראה שמחת בית השואבה לא ראה שמחה מימיו". לא מבין על מה אתה שמח. זה על מה? הבאתי ארבעה עשר ליטר של מים? מסתכלים על זה היום, אם אתה קונה היום שישיה של מים, אתה לא נכנס לסוכה בכלל. מי מסתכל על מים היום? מה, אתה עושה ריקודים על מים? מי מסתכל על מים היום? ועוד איזה מים – מים ששאבת אותם מהמעייין. מי שותה אותם היום בכלל? ואיזה ריקודים! אני לא מבין על מה אתה רוקד שם.

חוץ מהפרים שהיו, אתה יודע כמה קורבנות נשחטו בחג סוכות? עשרות מיליונים! עשרות מיליונים של קורבנות נשחטו. כל קרבן ראיה, כל שלמי חגיגה, כל הקורבנות שכן אדם מביא, כל קרבן שכן אדם חיכה לרגל להביא את הקורבנות האלו. אתה יודע, נשחטו שם, אין ריקודים בכלל. מיליארדים של כספים, אין שום ריקוד. אז על מה אתה מתלהב? אני לא מבין על מה כל ההתלהבות – על המים?

יפה. מי עכשיו רוקד שם? הצעירים רוקדים? הצעירים לא רוקדים. אז מי רוקד? רק הגדולי ישראל רוקדים! כל הצעירים יושבים על היציעים. מי יוצא במעגל? אתה רואה שם את הרב עובדיה, הרב בן ציון, הרב מאוזו, הבן איש חי, כף החיים, אתה רואה אותם רוקדים.

אמר רבי יהושע בן חנניה: "לא ראינו שינה בעינינו". לא ראינו שינה בעינינו! כל הלילה

רוקדים! והגמרא מספרת על רבן גמליאל מה היה עושה – מה שאף אחד לא יכול לעשות בעולם. אני לא מבין על מה אתה רוקד. אני לא מבין על מה אתה מתרגש ממים. מה כל ההתרגשות הזאת שזוכים להביא מים לבית המקדש?

רש"י כתב: מאיפה יצא המים של ניסוך המים? מאיפה יצא הדבר הזה? כי בבריאת העולם, כשבורא עולם ברא בתחילה את העולם, כל המים היו עליונים. כל המים היו עליונים. בא בורא עולם, אמר: אני מחלק את המים, חותך אותם חצי חצי. חלק יישארו למעלה, חלק יורדים למטה.

המים התחתונים מתלוננים: אנחנו רוצים להיות קרובים אליך! ריבונו של עולם, למה אתה מרחיק אותנו? "אל תדאגו, חייכם שאני מביא מכם מים לניסוך המים". והמים הסכימו. הסכימו!

מה זאת אומרת 'הסכימו'? אתה יודע כמה מים יש בעולם? אתה יודע כמה עומק של אוקיינוס? אחד עשר קילומטר עומק למטה! איזה גודל זה רק האוקיינוס. כמה אוקיינוסים יש? אני לא מבין, אז מה אתה מסכים בשביל פעם בשנה שלוקחים מכל המים האלו ארבעה עשר ליטר.

כותב השפת אמת: יש אין לנו הבנה מה זה אפס נקודה אפס אפס אפס... ובסוף אחד. משהו של משהו בקרבת אלוהים. אין לנו הבנה בכלל בזה. אם אתה רואה שהמים החליטו לרדת למטה והסכימו לרדת כדי שפעם בשנה יזכו לעשות מהם ניסוך המים.

ולכן דווקא גדולי ישראל, אלו שידעו להעריך כל שנייה בלימוד תורה, הם אלו שרקדו בשמחת בית השואבה. למה? כי הם רצו ללמד אותך: כל חיזוק קטן, כל קרבת אלוהים הכי קטנה שיכולה להיות, הכי קטנה כמה שאתה חושב שהיא קטנה, – אין שיעור למה שאפשר לתאר על משהו של משהו של קרבת אלוהים.

זהו כל חג סוכות, זהו כל המהות של חג סוכות. הגמרא קוראת למצוות סוכה "מצווה שאין בה חסרון כיס". למה אין בה חסרון כיס? כי הכל תעשה מהפקר. שאק דברים שאתה עושה זה בשבילך אתה עושה את זה. מצד המצווה זה מצווה שאין בה חסרון כיס.

ואתה יודע למה אתה זוכה? אתה זוכה לדברים שלא ניתן לתיאור! מה אתה יכול לזכות? ממה? מכלום. מכלום. כי כל המהות מאחרי כיפורים, בורא עולם רוצה ללמד אותנו: אני ניקיתי אתכם.

חידוש אחרי יום כיפורים

כותב הרב גבריאל רבינוביץ שליט"א: חקרת ובודקת למה אנשים חוזרים לסורם אחרי יום הכיפורים. למה? למה לא רואים איזה שינוי? בן אדם מרגיש זהו, אני פותח דף חדש. אין, לא הולך. אומר, אתה יודע, אני תליתי בדבר אחד – אנשים לא מרגישים שהם חדישים. אנשים מרגישים אני אותו אחד שהייתי לפני כן. זה לא נכון!

כשבן אדם חדש הוא לא רוצה לפגום. כשבן אדם נגיד היו לו מלא חובות, היו לו חובות בגמ"חים האלו וחובות בבנקים וחובות לאנשים האלו וחובות פה וחובות... הגיע בן אדם, אומר לו: תשמע, אני שילמתי את כל החובות, הכל שולם לך. עכשיו אתה על אפס, אני מבקש תפתח דף חדש. הוא לא רוצה לקלקל! למה? הוא מרגיש 'אני חדש עכשיו'.

אם היינו מרגישים שאנחנו חדישים, היינו באמת מתחזקים. למה? כי שום בן אדם לא רוצה לפגום. באמת בן אדם צריך להכניס לראש שלו שבורא עולם מחל לו על הכל! ובסוכות הוא מתחיל להראות לו, בוא תראה מה אפשר לזכות מ'כלום'. תבין כמה זה חשוב קרבת אלוהים. אי אפשר לתאר מה אפשר לזכות ממשוה של קרבת אלוהים. ולכן זה ניסוך המים. זה חג סוכות.

סיפור מרגש – כוחה של הגבהה

סיפר איזה יהודי אחד. היהודי הזה, בסוף הוא חזר בתשובה. הוא היה נוסע באוטו ביום שבת לאיזה בית כנסת בחוץ לארץ. מגיע לבית כנסת, מסתכל על קריאת התורה מלמעלה. הוא לא נכנס לפנים, היה מהחלון, מסתכל על קריאת התורה. ומנהג אשכנז שאחרי קריאת התורה עושים הגבהה. ואז הוא סיים, חוזר בחזרה לאוטו ונוסע. ככה היה תקופה ארוכה.

יום אחד הגבאי עלה אליו: "סליחה אדוני, פה זה מקום של חרדים, פה בשבת לא נוסעים". אמר לו הבן אדם: "טוב, אני אבוא ברגל". הוא היה קם שעתיים לפני קריאת התורה כדי להגיע ברגל עד בית הכנסת. היה בא, רואה את קריאת התורה, הגבהה, וחוזר בחזרה ברגל הביתה.

עבר איזה חודשיים. אחד המתפללים עלה למעלה: "סליחה אדוני, למה אתה מסתכל מבחוץ? בוא בפנים!". "תשמע, לא נעים לי, אני לא לבוש ככה, לא מתאים". "למה? בוא תשב לידי, אתה פדאג, אני אשמור עליך. בוא, מה יכול להיות? הנה לך חומש גם כן, תראה אנחנו עוקבים ב'חומש'".

ובאמת לאט לאט קירב אותו. הוא הגיע כל שבת, והבן אדם לימד אותו מה זה תפילה, מה זה להתפלל, וכך הוא ממש התקרב. אחרי איזה זמן, באמת הבן אדם הזה חזר בתשובה שלמה.

הוא אמר לבן אדם: "אני גם רוצה לעזוב את העבודה. אני רוצה ללמוד תורה כל היום. אני ארבעים שנה חייתי כמו גוי, אני רוצה להשלים את כל מה שחסר לי". ובאמת הוא חזר, משהו שאי אפשר לתאר.

לימים מישהו פגש אותו: "תגיד לי, אני יש לי רק שאלה לשאלו אותך. מה זה הקטע הזה שאתה בשבת נוסע, מגיע, רואה את קריאת התורה, הגבהה, ואתה הולך תשמע, זה נשמע לך משהו נורמלי?". "את האמת, אני לא אשקר לך, אני אספר לך. היה לי סבא

וסבתא צדיקים מאוד מאוד, צדיקים, משהו. אבל ההורים שלי כבר חתכו לגמרי. אני הנכד כבר הייתי גוי לכל דבר. רשמו אותי בבית ספר של גויים, גדלתי עם גויים, לא שבת, לא כיפורים, לא כלום. גוי, ממש גוי לכל דבר.

עבדתי באיזה עבודה, וכל שנה המנהל של העבודה היה לוקח אותנו לחוץ לארץ, כל פעם לאיזה מקום אחר. שנה אחת הוא אמר: הטיל למרחק התיכון. איפה מוזר התיכון? ארץ ישראל. הגענו לארץ ישראל. יום ראשון הטיול למקום הזה, יום שני ככה... יום אחד קמתי, אני אומר לחבר'ה: 'לאיפה הולכים היום?'. 'היום אין'. 'מה אין היום?'. 'לא, היום אצל היהודים שבת. שבת, אין, הכל סגור. אין מקום לטייל'.

אומר לו: 'טוב, אז מה עושים? איפה הולכים?'. 'הולכים לבית כנסת'. הלכנו לבית כנסת בירושלים בשכונת רחביה. באנו להיכנס, מה אני אגיד לך, כולם עם תליתות, כולם נראים טוב, ואני גוי. מה אני כאן? לא נעים לי. אמרתי לבן אדם: 'תשמע, לא נעים לי להיכנס ככה'. אמר: 'בוא, יש עזרת נשים למעלה, אף אחד לא נמצא שם, בוא תעלה עזרת נשים'. עליתי עזרת נשים. אני מסתכל, אני רואה את מה שהם עושים היהודים. קוראים בתורה, ובסוף הקריאה בתורה עשו הגבהה. הרימו את הספר תורה, עשו הגבהה.

מה אני אגיד לך, הרגשתי כזה 'חום' שיוצא מהספר תורה! ה'חום' הזה עטף אותי באור, כאילו אומר לי: 'תתקרב אליי, אני אוהב אותך, אני רוצה שיהיה לך טוב'. אתה יודע, לא הייתה לי הרגשה כזאת בחיים כמו אותו רגע שעשו הגבהה של ספר תורה. מאותו זמן אני כל שבת נוסע לבתי כנסיות, לראות את ההגבהה, אולי אותו רגע של האור הזה, יחזור אליי. בגלל זה אני מגיע. זה הסיפור שהיה לי.

הבן אדם ששמע את הסיפור, בהזדמנות הראשונה שהוא טס לארץ ישראל, נסע לרחביה. הגיע לבית כנסת, הרב שר הוא הרב של בית הכנסת. "כבוד הרב, אתה זוכר איזה ספר תורה הוציאו בשבת הזאת והזאת?". אומר לו: "כן, בטח אני זוכר. ספר תורה מאוד מהודר, הבאתי אותו מחוץ לארץ. אני אספר לך מה שהיה."

הייתי רב בית כנסת בחוץ לארץ. היו שם איזה ששה ספרי תורה, אבל כל אחד יותר בדיעבד מהשני. יום אחד אספתי את כל הציבור, אמרתי להם: זהו, גמרנו! די, כל שבת אנחנו מסתפקים בדיעבד של דיעבד. בואו נקנה ספר תורה מהודר!

אז בזמנו הספר תורה הזה עלה ששת אלפים דולר. יכולנו לקנות בניין! אבל מאיפה נשיג כזה סכום כסף? זה היה סכום אגדי. מישהו אמר: תשמע, יש איזה סבתא אחת, מאוד מאוד צדיקה, שהיא אוספת צדקות, הולכת לחניויות, אוספת צדקות, מזכה את אנשים, וזוהי היא עושה כל מיני חסדים. אולי היא תרצה לקחת על עצמה את הספר תורה? בוא נלך אליה.

אני הלכתי אליה, אמרתי לה: תשמעי, כך וכך, יש לי סופר, כתב כבר ספר תורה, הוא מהודר בהידור שבהידור, ממש מיוחד. אבל זה עולה ששת אלפים דולר.

אומרת לי האישה: 'קיבלתי'. הוציאה צ'ק, רשמה לי צ'ק ששת אלפים דולר על המקום. היא אמרה לי: אבל יש לי תנאי אחד. נולד לי נכד פג, והמצב שלו מאוד מסוכן. אז אני רוצה שאתה, שבקריאה הראשונה בספר תורה, תעשה מי שברך לנכד שלי, הפג הזה.

ובאמת קנינו את הספר תורה הזה. אין מי שלא מתפעל ממנו, משהו באמת הידור שבהידור. ובאמת בשבת קראנו בתורה ובירכנו את הפג הזה.

אחרי שבוע פגשנו את הסבתא, והיא אמרה: ברוך השם, יש השתפרות לטובה. אחרי שבוע היא אמרה: הנכד יצא מכלל סכנה.

אני נשארתי שם עשר שנים בערך. עליתי לארץ ישראל. כשעליתי לארץ ישראל, ביקשתי מהגבאים: אני לוקח איתי את הספר תורה הזה. כיוון שאני דאגתי להביא אותו, אני רוצה שיהיה הספר תורה אצלי. ואני העליתי אותו לארץ ישראל. זה הספר תורה שהוצאתי באותה שבת.

זה הספר תורה. זה הספר תורה שהסבתא של הבן אדם הזה תרמה לפני ארבעים שנה. זו אותה סבתא שתרמה לנכד שלה. זה הנכד הזה שהיה פג, שהיה מגיע בשבת להגבהה. זו אותה סבתא שנתרמה הספר תורה הזה. כשעשו את ההגבהה פעם ראשונה, אחרי ארבעים שנה שהוא גוי, ממש בסוף הגיע חזרה בתשובה!"

אז בן אדם עושה איזה מצווה, עושה איזה חיזוק, אתה אומר: אני ארבעים שנה, לא יוצא כלום. כלום לא יוצא. ואתה לא יודע מה יוצא אחרי ארבעים שנה. אין שום דבר שנאבד! אין שום דבר שנאבד. כל חיזוק שבן אדם מתחזק נשאר לו לנצח.

לפעמים אתה אומר: תשמע, אבל הנכד הזה גוי, באמת גוי. יבוא יום, לא היום, לפעמים לוקח ארבעים שנה. אבל בסוף לא נאבד הזכויות האלו. לכן צריך בן אדם כל הזמן ללמוד מה מהחג הזה, מהחג הזה ללמוד: תאסוף זכויות!

מצטער פטור מן הסוכה

ואני חוזר על מה שאמרנו שנה שעברה ולפני שנתיים ולפני שלוש, וגם שנה הבאה. הרבי מקוצק היה אומר: הגמרא אומרת, אמר רבא: "מצטער פטור מן הסוכה".

אומר הרבי מקוצק: אתה נכנס לסוכה ואתה עוד מצטער? תעשה טובה, תצא! לא צריך לראות אותך פה! זה הפירוש. יש בן אדם נכנס לסוכה והוא עוד מרגיש את עצמו. אה, אתה עוד מרגיש את עצמך? אתה מצטער? תעשה טובה, תצא! לא צריכים אותך פה בכלל!

בן אדם צריך כל כך להיות שמח במצווה הזאת, ופתאום עובר שם איזה זבוב והוא אומר לעצמו: אה, אני מצטער. מצטער? אז תעשה טובה, תצא! לא צריכים אותך פה!

מה זה מצטער? איך אתה מצטער בכלל? אני רוצה לתאר לכם כדמיון (כדמיון, אבל תדעו שהדמיון הזה יכול להתגשם. כי אני אמרתי לכם לפני ראש השנה, מי יודע אם בסוף אשתך תשים לך זב של דג בראש השנה, אז אחד המתפללים אמר לי: הרב, כמו שאתה אומר, ככה היה אצלי. אז מי יודע מה אני אומר לכם, מי יודע מה יהיה). אבל תארו לכם שאתה יושב בחדר שינה. דפיקות

בדלת, דפיקות בדלת. ואשתך פותחת את הדלת. איזה אורחים! וואו! היא רצה לחדר, היא אומרת לך: נפתלי! הגיעו אורחים!, "מי? מי הגיע?", "הגיע אברהם אבינו עם הבן שלו יצחק בעל העקדה!"

מה אתה אומר? "תשמעי, הייתי רוצה לבוא לראות אותם. אבל מה אני אגיד לך, יש בסלון כמה יתושים קצת, ויש קצת גם שמש מהחלון. אני לא יכול להגיע".

מה היית עושה לכוה בן אדם? תופס אותו, פותח את החלון, זורק אותו למטה! נכון או לא? אין משהו אחר! אתה נורמלי? תגיד, אתה נורמלי? אברהם אבינו מגיע לסוכה שלך, מה אתה אומר לו? "תשמע, יש פה כמה יתושים, פה לא מתאים לי להישאר איתך פה. תשמע, אתה יכול להיכנס, אבל אני הולך". הבן אדם הזה לא נורמלי בכלל!

אותו הרבי מקוצק היה אומר, כששאלו אותו: "רבי, ראית את האושפיזין שנכנסים לסוכה שלך?". את האמת, אומר: "לא ראיתי אותם. אבל אני כל כך מאמין בחז"ל, שחז"ל אומרים שהם נכנסים לסוכה, אצלי זה כזה חזק יותר ממה שהייתי רואה אותם".

וזה אמת לאמתיה. מגיעים לך כאלו אורחים, ומה אתה עושה? לא מבין, מה אתה עושה? אתה עוד מצטער? איך אתה מצטער? לא מבין אותך.

היה איזה יהודי אחד שהיה יודע לנגן טוב. והוא ניגן כמו שצריך, ניגן משהו באמת כמו שצריך. והיה שם הרב מבריסק, והוא נהנה מאוד. אמרו לו: "אם הצדיק נהנה, תבקש ברכה. זה שעת ישועה עכשיו". הוא ניגש אליו, אומר לו: "הרב, ברוך אותי". "מה אני אברך אותך? מה אתה צריך?". הוא התבלבל, לא יודע מה להגיד לו. "הרב, אני רוצה שתברך אותי שאני אהיה במקלה של דוד המלך".

הרב מבריסק עמד על הרגליים, אומר לו: "אם דוד המלך מגיע לפה, אלפיים קילומטר מרחק, אנחנו נשרפים! מה אתה מדבר? אתה חושב שזה איזה זמר? מה אתה מדבר... הקדושה שלו תשרוף אותנו, את כלנו תשרוף אותנו!"

עכשיו, אותו דוד המלך מגיע אליך לסוכה שלך, ומה אתה אומר? 'אני לא יכול, אני קצת חס לי'." השם ירחם עלינו.

ותראה אותו כשמגיע בין הזמנים, הבן אדם לוקח את הילדים שלו לטבריה. בצל – חמישים מעלות. בשמש – שבעים מעלות. הוא עושה להם על המנגל, כל החום של המנגל עולה לו לפרצוף, מנפנף שם, כולו אש, ומה הוא אומר? "הלוואי שיהיה גם ככה מחוץ". בסוכות רק נכנס איזה טיפת שמש, הוא מתקשר לאיזה רב: "תגיד לי כבוד הרב, אני נקרא בגדר מצטער או לא?". תעשה טובה, צא מהסוכה! לא צריך לראות אותך פה! כל רגע שאתה בסוכה, כל רגע, מצוות עשה דאורייתא! אחרי חג סוכות נגמרו המצוות. המצווה הבאה בתור זה חנוכה. חנוכה. יגיע חנוכה, ואז אחר כך אתה תקרא בספרים של הרב בידרמן, מה זה 'זאת חנוכה', וואי, איזה מדרגות. אחרי כל המדרגות שאתה מכיר, אחרי הכל, זה רק דרבנן. אל תתבלבל הרבה. ומצווה אחת, רגע אחד בסוכה זה דאורייתא גמורה. ולאף דרבנן, זה לא דאורייתא אחד. אלף חנוכה זה לא לשתות כוס מים בסוכה, יותר גבוה.

מצוות השמחה בחג

יש לנו מצוות עשה של 'שמחה'. זה לא רשות. מצוות עשה לשמוח. איזה דבר גדול! סוף סוף אלוקים חושב עלינו. כל הזמן, אתה יודע, כיפורים מפחידים אותנו. תקיעת שופר... זה מפחיד. אתה יודע, מי יחיה מי ימות. עכשיו אין מי יחיה, רק תחיה עכשיו! רק תחיה! תאכל טוב, תשתה טוב! וואי, זה דבר גדול!

פתאום עכשיו זה קשה לו, פתאום הוא נהיה איזה צדיק. אה, אני יוצא ידי חובה, שיעור רביעית. תגיד, אתה עושה צחוק? פתאום, יש לו כל מיני חשבונות, זה בנפח, זה במשקל. יש מצוות עשה דאורייתא לגברים לשתות יין! לשתות יין! תקנה חליפה, תקנה שטריימל, תקנה עניבה, תקנה נעליים – שום מצווה אין. תקנה יין! יין! לא יין מהפשוטים האלה, שהוא תשעים ותשע אחוז חומרי טעם וריח, ועוד אחוז של צבע. תקנה יין אמיתי! יין כמו שצריך. תקיים מצוות עשה דאורייתא! דאורייתא! לא חסידות!

לכן צריך לשתות יין כל יום רביעית. לשתות יין, זה מצוות עשה דאורייתא לגברים. כמו תפילין, כמו סוכה, כמו שמחת תורה, כמו כל המצוות.

זה לא צחוק, זה לא תשמע "בא לי, בא לי". מה זה בא לך? אחד יבוא לבית כנסת בלי אתרוג. "תשמע, לא בא לי". מה זה לא בא לך? "לא בא לי להביא אתרוג". מה זה לא בא לך? אתה חייב לעשות! גם אתה חייב לעשות! אותו דבר בדיוק!

התורה מצווה לך לשמוח! ויש מצווה גם לשמח את הנשים. אישה מבינה ביופי. אז או שתקנה לה תכשיטים, או שתקנה לה בגד יפה, או גם את זה וגם את זה. מה שתרצה אתה תעשה. זה מצוות עשה דאורייתא! והילדים – תקנה להם ממתקים! תפסיקו לקנות לילדים שלכם עניבות! מה הוא מבין, הילד? מה הוא מבין בכלל? הוא מבין שוקולד! תקנה לו שוקולד! זה מצוות עשה דאורייתא!

לכן מצוות עשה דאורייתא לשמוח בחג. מה שאתה יכול לעשות – תשמח! זה דאורייתא! זה כמו יותר מאתרוג! אתרוג היום הראשון הוא דאורייתא, יום השני דרבנן. זהו, נגמר. פה יש לך דאורייתא כל שבעה ימים!

לכן כל אחד ייתן לעצמו חיזוק על גבי חיזוק. אנחנו נמצאים אחרי כיפורים, באמת ייתן לעצמו עוד חיזוק גדול, עוד חיזוק. לא נשאר עוד כמה ימים, אחר כך אתה יוצא לחופש, זהו. אחר כך יש לך עוד פסח לשחרר אותך. זהו.

עכשיו עוד כמה ימים של מאמץ, טיפה מאמץ, לשמוח במצוות, שיש באמת לשמוח, ולזכור את הניסוח המים – כל משהו בעבודת השם מאוד יקר. לכן ניהור באמת להתחזק. יזכה אותנו השם שהחג הזה שמלא שמחה, מלא שמחה, מלא שפע, אחרי שאנחנו נקיים, אחרי שבזרא עולם ניקה אותנו, טיהר אותנו, קירב אותנו אליו. יהי רצון שזוכה בעזרת השם שהחג הזה ישפיע עלינו שפע של שמחה, שפע של סייעתא דשמיא, שיהיו שמחות בבית בעזרת השם, שמחות בלבבות, שיהיה בעזרת השם חג שמח לכולם. אמן ואמן.